

Veertien tegen nul

Afgelopen week Frankrijk – Gibraltar gezien (het gaat in dit geval om mannenvoetbal 😊)? Was dat leuk? Voor iemand? Ik zag de uitslag (14-0, oftewel iedere 6½ minuut een doelpunt) en schudde het moede hoofd. Ik bedoel, wat heeft het voor zin om zo'n wedstrijd te organiseren? Heeft een Fransman er wat aan? Nee. Een Française misschien? Nee. Een Gibraltarees? Nee. Een Gibraltarese? Ook niet. Nee, zo'n wedstrijd heeft geen enkele zin. Voetbal zou gebaat zijn met een andere groepsindeling, met minder grote verschillen onderling.

Zo'n wedstrijd is een beetje het equivalent van een normale schaakpartij tussen Ding Liren (2780) en ondergetekende (1859). De beginpositie is gelijk, maar de kansen bepaald niet. Nog een geluk dat ik maar met 1-0 kan verliezen. Misschien een eer voor mij, maar volstrekt kansloos natuurlijk. Ik bedoel, zelfs van de openingen waarvan ik aardig wat denk te weten weet hij meer van dan ik. En dan hebben we het nog niet eens over middenspel- of eindspelinzicht (als ik dat een keer zou halen). Gezien het ratingverschil scoor ik gemiddeld minder dan 0,01 punt per partij. In theorie, natuurlijk. In de praktijk haal ik dat niet eens. Naar aanleiding van wat geruchten heb ik daar wel eens wat over geschreven: Waarom Kasparov niet bij Promotie komt schaken. Waarom dat is? Eigenlijk doordat Kasparov geen ratingpunten had kunnen winnen bij ons. Ja, na twee jaar alles te hebben gewonnen zou hij één ratingpunt hebben gewonnen, daar kwam het ongeveer op neer. En dan ook nog de kans lopen dat hij 30 punten had verloren bij een remise in een onbewaakt moment. Dus: niemand is er bij gebaat. Ja, het is leuk om één keer tegen hem te spelen maar dat is meer om de tegenstander, niet omdat je kans maakt.

Net zoals Gibraltar (0) geen enkele kans had tegen Frankrijk (14). 0-14.

Wat dat betreft is de Nations League al een hele verbetering. Nederland-Frankrijk en Gibraltar-San Marino zijn beide in ieder geval spannendere wedstrijden dan Nederland-Gibraltar en Duitsland-San Marino. Net zoals Carlsen-Ding Liren en Eggink-Kriggen spannender zijn dan Eggink-Ding Liren en Carlsen-Kriggen. En, om eerlijk te zijn maar dat zal u niet verbazen: ik speel liever een spannende partij dan een partij “voor de eer”. Ik denk dat dat voor veel meer van ons geldt. Zowel voor de bovenliggende partij als de onderliggende partij.

In de normale voetbalcompetities (net als in de schaakclubcompetities) hebben ze dat wel goed geregeld. Eredivisie/Meesterklasse, Eerste divisie/Eerste klasse, Tweede divisie/Tweede klasse enzovoort. Je speelt tegen teams van ongeveer gelijke sterkte; dat is voor iedereen leuker en spannender. Voor de leut speel je dan nog een bekercompetitie waarin je wel grote krachtsverschillen kan hebben, wat voor de onderliggende partij vaak een enorm leuke (voor de eer, voor het plakboek), maar meestal eenmalige gebeurtenis is.

Bij Promotie in de Interne schaakcompetitie hebben we iets soortgelijks voor elkaar. De meeste schaakverenigingen spelen hun interne competitie in één Keizergroep, maar wij niet. Bij Promotie spelen we in twee groepen, iets wat ik alleen maar kan toejuichen (en waar ik me ook voor heb ingezet in mijn actieve bestuursjaren). Twee Keizergroepen, en na iedere pak 'm beet tien ronden vindt er promotie en degradatie plaats. Dat maakt dat er voor iedereen iedere paar ronden weer wat te halen valt en te halen blijft; alsnog promoveren, handhaving, terugkeren. Ik kan er alleen maar blij mee zijn.

En ik kan het iedereen aanraden. 2-1 tussen min of meer gelijkwaardige tegenstanders is een veel leukere uitslag (en leuker om maar te kijken) dan 14-0 tussen volstrekt ongelijkwaardige tegenstanders.